

ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆಯೇ?’ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಲೇ ಮನೆ ತಲುಪಿದಳು. ತಲೆತುಂಬ ಬಿರುಗಾಳಿ ಎದ್ದಿತ್ತು...! ಪಾಪ, ಹೇಗೋ ಒಂದು ಅನಾಥ ಹುಡುಗಿಗೆ ಹೊಸ ಜೀವನ ದೊರೆತಿತ್ತು. ಪಿಂಕಿ ವಾಪಸು ಹೋದರೆ ಪುನಃ ಅನಾಥಳಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ... ಅಯ್ಯೋ, ಹಾಗಾಗಬಾರದು. ದೇವರು ಅವಳನ್ನು ಅನಾಥಳಾಗಿಯೇ ಇರು ಎಂದು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನೆಯೇ? ಮೀನಾ ಯೋಚಿಸಿ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಬಾಡಿದ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಗಂಡ ಪ್ರಣವ್ ಕೇಳಿದ, ‘ಏನಾಗಿದೆ ನಿನಗೆ?’

‘ಏನು ಹೇಳಲಿ ಪ್ರಣವ್, ಚಂಪಾ ರಾತ್ನೋರಾತ್ರಿ ಓಡಿಹೋಗಿರುವ ವಿಷಯ ನಿಮಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ...’

‘ಅದು ಸರಿ. ಆದ್ರೆ ನೀನು ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ಬೇಸರದಿಂದ ಇದ್ದೀಯಾ?’

‘ಮುಂದೆ ಪಿಂಕಿಯ ಗತಿ ಏನು ಅಂತ ಚಿಂತೆ. ಯಾಕಂದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಆ ಅಜ್ಜ, ಪಿಂಕಿಯನ್ನು ಪುನಃ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕಳಿಸೋದೇ ಒಳ್ಳೇದು. ಇಲ್ಲಿ ಅವಳ ಆರೈಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ನಂತರ ಅವಳು ಒಂಟಿಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ’ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅತ್ತೂ ಅತ್ತೂ ಮೀನಾಳ ಸ್ಥಿತಿ ಹದಗೆಟ್ಟಿತ್ತು. ಪಿಂಕಿಯ ಅಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ನೆನೆದು ಒಂದು ತಾಯಿಹೃದಯ ಮಮುಲ ಮರುಗುತ್ತಿರುವುದು ಪ್ರಣವ್‌ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನದೇ ಮಗು ತನ್ನಿಂದ ದೂರವಾಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಮೀನಾ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ಆತ ತಾನೂ ಚಿಂತಿತನಾದ.

ಮೀನಾ ಹಾಗೂ ಪ್ರಣವ್‌ರಿಗೂ ಮಕ್ಕಳಿರಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಣವ್ ಮೀನಾಳನ್ನು ಕೇಳಿದ, ‘ನಿನ್ನ ಯೋಚನೆ ಏನು? ಆ ಮಗುವನ್ನು ಅನಾಥಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುವುದೇ ಸರಿ ಎನ್ನುತ್ತೀಯೇನು?’

ಮೀನಾ ಶಾಂತವಾಗಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಭಾವನೆಗಳ ಹೊಯ್ಯಾಟದಲ್ಲಿ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪ್ರಣವ್‌ಗೆ ಉತ್ತರಿಸುವಷ್ಟು ವ್ಯವಧಾನ ಅವಳಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಪ್ರಣವ್ ಅವಳ ಮನದಾಳದ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಆದರೂ ಮೀನಾಳ ಬಾಯಿಯಿಂದಲೇ ಕೇಳಲು ಉತ್ಸುಕನಾಗಿದ್ದ. ಕೊನೆಗೂ ಆತನೇ ಮೀನಾಳಿಗೆ ಹೇಳಿದ,

‘ಅರೇ ಹುಚ್ಚಿ, ನಿನ್ನ ಇಂಗಿತ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿದೆ. ನಾನೂ ಕೂಡ ಅದನ್ನೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ...’

ಪ್ರಣವ್‌ನ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ತಕ್ಷಣ ಮೀನಾಳ ಎದುರಿಗೆ ಮೂರೂ ಲೋಕದ ಖಜಾನೆಯನ್ನೇ ತೆರೆದಿಟ್ಟಷ್ಟು ಸಂತಸವಾಯಿತು. ಋಷಿಯಿಂದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸಿತು. ಹಾಗಾದ್ರೆ ಈಗ ಪಿಂಕಿ ಅನಾಥಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಆಶ್ರಯದಾತರು... ನಾವೇ...!

ಪ್ರಣವ್ ಹೇಳಿದ, ‘ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಡೀ, ತಡಮಾಡದೆ ಪಿಂಕಿ ಹತ್ರ ಹೋಗೋಣ’.

ಮೀನಾಳನ್ನು ಕಂಡು ಪಿಂಕಿಯ ಮುಖ ಅರಳಿತು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಬೇಸರದಿಂದ ಆಕೆ ಕೇಳಿದಳು, ‘ಆಂಟಿ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಅನಾಥಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋದಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಾ?’

ಮೀನಾ ಪಿಂಕಿಯನ್ನು ಸಂತೈಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು, ‘ಇಲ್ಲ ಪಿಂಕಿ. ಖಂಡಿತಾ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ನೀನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ಆಂಟಿಯಲ್ಲ... ತಾಯಿ.

ಬೆವರಿನ ಹನಿ

■ ಮೂಲ: ಸತೀಶ್ ರಾಠಿ

‘ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಸಾಹೇಬ್... ನಿಮ್ಮ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಂದು ಉಳಿತಾಯದ ಖಾತೆ ತೆರೆಬೇಕು ಅಂತಾ ಇದ್ದೀನಿ. ಆಚೆ ಗೂಡಿಸೋಳಿಗೆ ಕುಳಿತಿರೋ ಬಾಬು ಇಲ್ಲಿ ಆಗೋದಿಲ್ಲ ಅಂತಿದಾರ ಸಾಹೇಬ್...’ ಆ ಕೂಲಿ ಮಹಿಳೆ ನನ್ನ ಬಳಿ ಬಂದು ಹೇಳಿದಳು.

‘ಅವರೇಕೆ ಬೇಡ ಅಂತಿದಾರ?’ ನಾನು ಆಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆ.

‘ನೀನು ಪರದೇಶಿಪುರದವಳು. ಅಲ್ಲಿನ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ನೀನು ಖಾತೆ ತೆರೆಯಬೇಕು. ಇದು ವಲ್ಲಭನಗರ. ಈ ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಅಂತಿದಾರ...’

‘ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಿನಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುವುದು ಕಷ್ಟವೇ ಆಗುತ್ತೆ. ಬಹಳ ದೂರ. ಅದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಇಲ್ಲೇ ಏಕೆ ಖಾತೆ ತೆರೆಯಬೇಕು?’

ಆಕೆ ಹೇಳಿದಳು, ‘ನಿಮ್ಮ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಸಾಹೇಬ್... ಈ ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟೋವಾಗ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣು, ಇಟ್ಟಿಗೆ, ಗಾರ ಹೊತ್ತಿದ್ದೀನಿ. ನನ್ನ ಬೆವರಿನ ಹನಿಗಳು ಈ ಕಟ್ಟಡದ ಇಟ್ಟಿಗೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿವೆ. ಅದಕ್ಕೇ...!’

ಆ ಮಹಿಳೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ತುಂಬಿ ಬಂದವು. ಆಕೆ ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಲಾರದಾದಳು. ಆಕೆಯ ವಿವರಣೆ ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳೂ ತೇವಗೊಂಡವು. ಮತ್ತೆನೂ ಹೇಳದೆ ಆಕೆಯನ್ನು ಎದುರಿಗೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಉಳಿತಾಯ ಖಾತೆಯ ಫಾರಂ ಭರ್ತಿಮಾಡತೊಡಗಿದೆ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in